

гледа въ бабичката. Тя продължи:
— Не сте ли го виждали и чували, синко? Дали е живъ? Вчера раздадохъ за душата му.

— Не познавамъ твоя синъ, — отвърна усмихнатъ воеводата. — Ние сме много. Вижъ момцитъ ми. Ако познавашъ сина си, покажи ми го.

Възстаницитъ се наредиха. Бабата излѣзе напредъ. Започна да ги разглежда единъ по единъ. Пипаше хайдушкитъ имъ дрехи. Когато дойде до сина си, тя се дръпна. Пребледнѣ. Хвърли се на шията му и го сграби:

— Синко мой, Киро!...

— Мале! Мила мале!...

Момата стана. Изблѣска съ лакътъ възстаницитъ. Стѣписа се до братъ си. Хвана го за главата и извика:

— Батъ Киро, батенце!...

Бабата занарежда и викна да плаче съ гласъ. Воеводата отиде при тѣхъ. Сложи ржка на Кировата майка:

— Бабо! Бабо! Мълчи! Доведохъ чадото ти не да го издадешъ на турцитъ, като викнешъ да плачешъ, а да го видишъ, прегърнешъ и цѣлунешъ. И ние имаме майки, сестри, жени и деца. И насъ ни чакатъ. Ако е рекълъ Богъ, ще

ги видимъ. Ако ли не — ще увиснемъ на бесилото. Ние сме тръгнали да се биемъ за България, за нейнитъ майки, за нейната свобода.

— Мило е, воеводо, мило е, чедо е. Добре казвашъ... Ще млъкна... Знамъ какво ви се канятъ турцитъ, ако ви хванатъ. Богъ да ви помага.

Сестрата на Киро се разшета. Старата бръкна подъ фустата си, извади дългъ ключъ и отключи голѣмъ писанъ сандѣкъ. Даде нова риза, гащи и чорапи на сина си. Раздаде на четниците навои и кърпи. На воеводата даде риза съ копринени кенари.

Дветъ жени наредиха трапезата. Опекоха хлѣбъ и нагостиха четата. Цѣла нощъ не спаха. Рано сутринъта четата се стѣгаше за пѣтъ. Кировата майка сложи въ торбата на всѣки възстаникъ самунъ хлѣбъ. Сестра му имъ раздаде варено месо. Сбогуваха се съ Кира. Сбогуваха се съ воеводата и другаритъ му. Изпратиха ги до двора. Останаха до оградата. Четири просълзени очи, съ най-хубави пожелания, изпроводиша четата.

Четата пое пѣтя за Срѣдна гора презъ село Турия.

Стефанъ Мокревъ

